

Yttrande

2018-02-20

Dnr 193-2017

Justitiedepartementet
103 33 STOCKHOLM

**Hemlig dataavläsning– ett viktigt verktyg i kampen mot allvarlig brottslighet
(SOU 2017:89)**

Ju2017/08898/Å

1. Den allmänna inställningen till förslagen

Säkerhets- och integritetsskyddsmyndigheten har anmodats att yttra sig över innehållet i rubricerade betänkande. Med anledning av det får myndigheten anföra följande.

Förslaget är juridiskt komplext och rör tekniskt komplicerade frågor. Införande av hemlig dataavläsning på det sätt som föreslås får långtgående konsekvenser för den personliga integriteten och kräver därför en ingående analys av både de juridiska frågeställningarna och de praktiska möjligheterna att verkställa tvångsmedlet på ett rättssäkert sätt.

Myndigheten avstyrker att hemlig dataavläsning införs för att få fram uppgifter genom optisk personövervakning och uppgifter som avser tal i enrum, samtal mellan andra eller förhandlingar vid sammanträden eller andra sammankomster som allmänheten inte har tillträde till (2 § första stycket p. 4 och 5 i förslaget till lag om hemlig dataavläsning). Utöver tillämpningsområdet för lagen (2007:979) om åtgärder för att förhindra vissa särskilt allvarliga brott och lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll avstyrker myndigheten att hemlig dataavläsning införs utanför förundersökning. Myndigheten avstyrker vidare att åklagare får fatta beslut om hemlig dataavläsning. Myndigheten ifrågasätter också den lagtekniska lösningen i olika avseenden och anser att det krävs fördjupad analys på flera områden innan bestämmelser om hemlig dataavläsning kan införas.

Nedan lämnas först synpunkter av mer övergripande karaktär och därefter synpunkter som i huvudsak följer utredningens förslag till lag om hemlig dataavläsning. Myndigheten tar också upp frågan om dagens reglering av överskottsinformation och förstöring bör ändras.

2. Några principiella frågor

2.1 Ett nytt tvångsmedel eller bara ett annat sätt att verkställa befintliga tvångsmedel?

Utredningen föreslår att hemlig dataavläsning ska införas som ett nytt straffprocessuellt tvångsmedel. Nämnden konstaterar att förslaget innebär en betydande utvidgning av tillämpningsområdet för hemlig tvångsmedelsanvändning. Enligt nämndens mening är författningsförslagen svåra att överblicka och uppfyller inte grundläggande krav på förutsebarhet och tydlighet.

En för utredningen viktig utgångspunkt är att hemlig dataavläsning till stor del utgör en metod som möjliggör för brottsbekämpande myndigheter att komma åt uppgifter som de redan i dag har rättslig, men inte faktisk, tillgång till. Enligt utredningen utgör avläsning och upptagning av uppgifter enligt 2 § första stycket p. 1-5 i förslaget en ny verkställighetsform av nu gällande hemliga tvångsmedel medan bestämmelserna i 2 § första stycket p. 6 och 7 innebär att ett nytt hemligt tvångsmedel införs. Utredningen analyserar inte närmare vilka konsekvenser det får att regleringen i sin helhet utformas som ett nytt tvångsmedel när den till större delen behandlar en särskild verkställighetsform. Förslaget innebär en viss dubbelreglering i förhållande till vad som gäller för de hemliga tvångsmedlen i rättegångsbalken. Det gör det otydligt vad som faktiskt ska gälla vid hemlig dataavläsning i fråga om dessa tvångsmedel. Det finns exempel på lagstiftning om verkställigheten av ett visst tvångsmedel som avviker från rättegångsbalkens reglering, t.ex. lagen (1976:1090) om alkoholutandningsprov, men den lagen innehåller då bara de från balken avvikande reglerna. Nämnden anser att frågan kräver en närmare analys och bearbetning av förslaget innan det kan läggas till grund för lagstiftning.

2.2 Tillämpningsområdet i förundersökning

Nämnden ansluter sig till utredningens bedömning att det på teleområdet finns behov av att under en förundersökning genom hemlig dataavläsning få del av uppgifter avseende elektronisk kommunikation (2 § första stycket p. 1-3). Det rör sig om en ny verkställighetsform som såvitt kan bedömas inte medför några möjligheter att få fram annan information än vad tvångsmedlen ger i dag. Däremot kan lokaliseringssuppgifter bli mer exakta, vilket får anses vara godtagbart ur integritetssynpunkt. Nämnden kan också acceptera att det i förundersökning skapas möjlighet att ge brottsbekämpande myndigheter tillgång till sådana uppgifter som anges i 2 § första stycket p. 6 och 7.

Den föreslagna tillämpningen av hemlig dataavläsning vid hemlig kameraövervakning och hemlig rumsavlyssning kommer däremot att innebära en väsentlig utökning av myndigheternas möjlighet att i hemlighet kartlägga enskildas liv. Dessa tvångsmedel tillhör de mest integritetskränkande och bör som utgångs-

punkt användas restriktivt. I denna del har utredningen enligt nämnden dels inte förmått påvisa ett tydligt behov av det nya tvångsmedlet, dels inte analyserat de tekniska problemen och gränsen mellan domstolens och den verkställande myndighetens roller tillräckligt. Enligt förslaget ska hemlig dataavläsning kunna verkställas t.ex. i en mobiltelefon genom att kamera- och mikrofonfunktionerna aktiveras. För att säkerställa verkställighet enbart på den plats som anges i tillståndet är det nödvändigt att den brottsbekämpande myndigheten känner till exakt var telefonen finns under hela verkställighetstiden. Likaså får verkställigheten inte komma i konflikt med bestämmelserna om avlyssningsförbud. Utredningen har inte redovisat någon närmare analys av hur detta ska gå till. Med anledning av detta avstyrker nämnden förslaget i dessa delar (2 § första stycket p. 4 och 5).

2.3 Utvidgat utrymme för hemliga tvångsmedel utanför förundersökning?

Utredningen föreslår att hemlig dataavläsning under vissa närmare angivna förutsättningar ska få användas även i underrättelseverksamhet. Underrättelseverksamheten är i allt väsentligt oreglerad och därmed finns det inte samma rättssäkerhetsgarantier som vid förundersökning.

Nämnden kan godta att hemlig dataavläsning enligt 2 § första stycket p. 1-3 i viss omfattning får användas i underrättelseverksamhet nämligen på de områden som regleras av lagen om åtgärder för att förhindra vissa särskilt allvarliga brott och lagen om särskild utlänningskontroll men avstyrker förslaget beträffande övriga punkter. Anledningen till detta är de lagarnas begränsade tillämpningsområden och den allvarliga brottslighet som de avser att förebygga. Hemlig dataavläsning bör däremot inte tillåtas när det gäller lagen (2012:278) om inhämtning av uppgifter om elektronisk kommunikation i de brottsbekämpande myndigheternas underrättelseverksamhet (inhämtningslagen). Nämnden avstyrker förslaget såvitt avser denna lag.

2.4 Interimistiska beslut av åklagare

Utredningen föreslår att åklagare i avvaktan på rättens prövning ska få besluta om tillstånd till hemlig dataavläsning avseende samtliga uppgiftstyper (med undantag för hemlig rumsavlyssning och åtgärder enligt lagen om särskild utlänningskontroll). Hemlig dataavläsning innebär så långtgående intrång i den enskildes integritet att tillstånd till en sådan åtgärd enbart bör kunna beslutas av domstol. Nämnden avstyrker förslaget i denna del.

2.5 Den lagtekniska lösningen

Utredningen föreslår att bestämmelserna om hemlig dataavläsning tas in i en särskild tidsbegränsad lag. Förslaget omfattar användning inte bara av vissa hemliga tvångsmedel enligt rättegångsbalken utan även av tvångsmedel enligt

vissa andra lagar. Förslaget i dessa delar är inkonsekvent, eftersom olika lösningar väljs för lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål respektive lagen om åtgärder för att förhindra vissa särskilt allvarliga brott och lagen om särskild utlänningskontroll. En bättre lösning vore att reglera hemlig dataavläsning direkt i alla tre lagarna och att sedan i mån av behov hänvisa till bestämmelserna i lagen om hemlig dataavläsning. Den lagen skulle då inte behöva tyngas med särregler som enbart har relevans för speciallagarna.

Som en konsekvens av att lagen om hemlig dataavläsning föreslås vara tidsbegränsad bör även ändringarna i lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m., lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål, offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) och offentlighets- och sekretessförordningen (2009:641) tidsbegränsas på motsvarande sätt. Det är särskilt viktigt när det gäller lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål, som redan innehåller särskilda bestämmelser om hemliga tvångsmedel som inte har någon motsvarighet i svensk rätt. Det finns annars risk att det kommer att finnas bestämmelser om hemlig dataavläsning som kommer att gälla oavsett om den tidsbegränsade lagen upphör att gälla.

3. Synpunkter på lagtexten

Som framgått avstyrker nämnden till viss del förslaget till ny lag och förordar i andra delar en lagteknisk omarbetning. Nämnden pekar i det följande på vissa oklarheter eller brister i den föreslagna nya lagen som behöver åtgärdas. Det omfattar då även förslag som nämnden motsätter sig.

3.1 Definitioner (1 §)

Eftersom definitionen av vad tvångsmedlet innebär är grundläggande för regleringen måste de begrepp som används vara väl preciserade. Att uppgifterna ska vara *avsedda för* automatiserad behandling i ett informationssystem innebär enligt ordalydelsen att bestämmelsen gäller för uppgifter som ännu inte finns i informationssystemet. I författningskommentaren anges emellertid att uppgifter som läses av eller tas upp måste finnas eller ha funnits i informationssystemet. Det måste tydliggöras vad regleringen omfattar.

Definitionen av begreppet *informationssystem* avgränsar inte lagens tillämpningsområde tillräckligt tydligt. Begreppet informationssystem används här dels för kommunikationsutrustning, dels för användande av vissa kommunikationstjänster, medan termen informationssystem används på ett annat sätt t.ex. i registerlagstiftning. Frågan är om inte något annat begrepp vore lämpligare. Författningstexten bör således ses över.

3.2 Uppgiftstyper (2 §)

De uppgiftstyper som anges i första stycket p. 1-5 motsvarar enligt utredningen de uppgifter som idag får hämtas in genom gällande hemliga tvångsmedel. Utredningen förslår emellertid en annan terminologi än den som förekommer i rättegångsbalken (RB). Exempelvis ger avfattningen av p. 2 intryck av att tillämpningsområdet för hemlig övervakning av elektronisk kommunikation (27 kap. 19 § RB) utvidgas. Texten behöver därför bearbetas. Även begreppet optisk personövervakning i p. 4 skiljer sig från terminologin i bestämmelsen om hemlig kameraövervakning (27 kap. 20 a § RB). Ny begreppsbildning bör undvikas om den inte är avsedd att innebära en saklig förändring.

När det gäller uppgifter enligt första stycket p. 6, dvs. *uppgifter som finns lagrade i ett informationssystem men som inte avses i p. 1-5* uppkommer frågan om var uppgifterna finns lagrade och hur territorialitetsprincipen och bestämmelserna om svensk jurisdiktion ska tillämpas. Att som utredningen lämna den frågan helt till rättstillämpningen kan inte godtas. Det är också oklart vilka uppgifter som kommer att kunna avläsas. Dessa frågor behöver analyseras vidare under det fortsatta lagstiftningsarbetet.

3.3 Proportionalitetsprincipen (3 §)

Nämnden ser särskilda svårigheter när det gäller tillämpningen av proportionalitetsprincipen vid hemlig dataavläsning. Det gäller både vid tillståndsprövningen och vid verkställigheten. Med hänsyn till de särskilda risker som är förknippade med verkställigheten av hemlig dataavläsning bör det framgå direkt av författningstexten att proportionalitetsprincipen ska tillämpas både vid tillståndsgivningen och så länge tvångsmedlet består.

3.4 Hemlig dataavläsning under förundersökning (4 och 5 §§)

I 4 och 5 §§ regleras de grundläggande förutsättningarna för tillståndsgivning till hemlig dataavläsning under förundersökning. Nämnden anser att paragraferna är svåra att överblicka. Den valda lagstiftningsmekanismen med omfattande hänvisningar, olika förutsättningar och begränsningar för de skilda uppgiftstyperna i samma bestämmelse uppfyller enligt nämnden inte de krav på tydlighet som kan ställas på regleringen av ett hemligt tvångsmedel.

Rekvisitetet *synnerlig vikt för utredningen* används i gällande tvångsmedelsreglering och är väl inarbetat. Vid hemlig dataavläsning ges rekvisitetet en delvis annan innebörd. Exempelvis anger utredningen att metoden för uppgiftsinhämtningen ska ges en särskilt framträdande roll vid bedömningen av tillståndsfrågan. Vidare anges att riskerna för informationssäkerheten talar för att åtgärden endast bör få användas när andra metoder inte är tillräckliga, är svårare att genomföra än hemlig dataavläsning eller förväntas leda till större integritets-

intrång (s. 352). Författningstexten bör bättre återspegla den prövning som förutsetts göras.

I 5 § andra stycket görs en hänvisning till 2 § första stycket p. 1-3. Hänvisningen bör rätteligen endast omfatta p. 1 och 2.

I 5 § tredje stycket anges vissa tilläggskrav för när hemlig dataavläsning får användas för att utreda vem som skäligen kan misstänkas för brottet. Hemlig dataavläsning får enligt förslaget användas endast avseende uppgifter som får inhämtas genom hemlig övervakning av elektronisk kommunikation, vilket innebär att författningsförslaget saknar motsvarighet till 27 kap. 20 c § RB. Utredningen har inte redovisat vilka överväganden som gjorts när det gäller tilläggskraven och avsaknaden av möjlighet till hemlig kameraövervakning i dessa fall.

I denna paragraf introduceras ett nytt begrepp, identifierbart informationssystem. Det förekommer också i 7, 9 och 10 §§. Eftersom alla system potentiellt är identifierbara bör ett annat uttryck användas, t.ex. identifierat informationssystem.

3.5 Hemlig dataavläsning utanför en förundersökning (10 §)

Förslaget innebär att det inte finns någon koppling mellan informationssystemet och en viss person. Även om regleringen i inhämtningslagen inte heller innehåller något sådant krav anser nämnden att de överväganden som gjordes när den lagen infördes inte utan närmare analys kan läggas till grund för i vilka situationer hemlig dataavläsning får användas.

3.6 Förbud mot hemlig dataavläsning (11 §)

Det förefaller som om förbudet mot hemlig dataavläsning även träffar avläsning av uppgifter som kan inhämtas genom hemlig övervakning av elektronisk kommunikation, vilket regleringen i 27 kap. 22 § RB inte gör. Frågan är om det har varit avsikten.

3.7 Tillträdestillstånd (12 §)

Enligt förslaget får rätten meddela tillstånd för den brottsbekämpande myndigheten att i hemlighet installera tekniska hjälpmedel på en plats som annars skyddas mot intrång. Ett sådant tillstånd får i dag endast beviljas vid hemlig rumsavlyssning och förutsätter misstanke om mycket allvarliga och samhällsfarliga brott. Att tillåta tillträde avseende samtliga uppgiftstyper enligt 2 § och även utanför en förundersökning utgör enligt nämnden en oacceptabel utvidgning av området för hemlig tvångsmedelsanvändning. Det är också oklart hur långt ett tillstånd till intrång skulle sträcka sig, mot bakgrund av att begreppet informationssystem även omfattar kommunikationsutrustning och att frågan om hur tvångsmedlet ska verkställas överlämnas till de verkställande myndigheterna. Det skulle exempelvis vara tillåtet att göra intrång på en plats för att rent

fysiskt komma åt bärbar eller stationär kommunikationsutrustning och kunna göra nödvändiga ingrepp i den. I så fall uppstår det gränsdragningsproblem gentemot bl.a. reglerna om husrannsakan, vilket det saknas analys av.

3.8 Genomförande av hemlig dataavläsning (17, 19 och 20 §§)

Den verkställande myndigheten får enligt utredningens förslag stor frihet att avgöra vilka tekniska hjälpmedel som ska användas vid verkställighet av hemlig dataavläsning. För att balansera integritetsintrånget och riskerna ur ett informationssäkerhetsperspektiv föreslås vissa rättssäkerhetsgarantier, bl.a. krav på teknikanpassning och aktsamhet. I utredningen (s. 400) anges att tekniska experter vid de brottsbekämpande myndigheterna har försäkrat att det är möjligt att anpassa verkställighetstekniken på det sätt som utredningen föreslår. I avsaknad av närmare uppgifter om på vilket sätt rättssäkerhetsgarantierna ska verka i praktiken anser sig nämnden inte kunna tillstyrka förslagen i dessa delar.

Nämnden noterar att utredningen anger att verkställighetstekniken inte ska ingå i domstolsprövningen (s. 395). Detta korresponderar mindre väl med övervägandena i andra delar. Som tidigare nämnts ska metoden för uppgiftsinhämtningen enligt utredningen ha en särskilt framträdande plats vid bedömningen av om åtgärden är av synnerlig vikt för utredningen (jfr avsnitt 3.4). Domstolen måste t.ex. ha en reell möjlighet att kunna ange villkor för att säkerställa att enskildas personliga integritet inte kränks i onödan (se 13 § femte stycket i förslaget).

Enligt 19 § andra stycket ska uppgifter som lästs av eller tagits upp och som inte omfattas av tillståndet, s.k. otillåten tilläggsinformation, omedelbart förstöras och tillsynsmyndigheten dvs. Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden underlättas. Nämnden ställer sig frågande till nyttan av en sådan underrättelseskyldighet, eftersom materialet bör ha förstörts när underrättelseskyldigheten fullgörs. Med en sådan reglering och i avsaknad av dokumentationsskyldighet finns det inget väsentligt för nämnden att granska.

3.9 Operatörernas roll (18 och 30 §§)

Till skillnad från utredningen anser nämnden att operatörernas medverkan vid verkställighet av hemlig dataavläsning måste utformas som en skyldighet. Operatörers medverkan vid hemliga tvångsmedel på teleområdet regleras särskilt i 6 kap. lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation (LEK), där också operatörernas tystnadsplikt regleras. Operatörerna är enligt 6 kap. 19 § LEK skyldiga att bedriva verksamheten så att beslut om hemlig avlyssning och hemlig övervakning av elektronisk kommunikation kan verkställas och så att verkställandet inte röjs. För att det inte ska uppstå en omotiverad skillnad mellan den regleringen och hemliga tvångsmedel enligt den nu föreslagna lagen bör det i båda fallen vara fråga om en skyldighet. Var den skyldigheten regleras saknar betydelse.

Däremot bör enligt nämnden operatörernas tystnadsplikt i sin helhet regleras i 6 kap. 21 § LEK. Det kan visserligen hävdas att det är bättre att tystnadsplikten tills vidare regleras i lagen om hemlig dataavläsning, eftersom den är tidsbegränsad. Det finns dock inget som hindrar att tystnadsplikten regleras i 6 kap. 21 § LEK och tidsbegränsas på motsvarande sätt, vilket skulle göra regleringen tydligare och mer lättillämpad för operatörerna.

3.10 Bestämmelser om överskottsinformation, granskning och underrättelse till enskild i en förundersökning (23 §)

Nämnden avstyrker förslaget i den del det hänvisar till 27 kap. 24 § tredje stycket RB, eftersom det finns ett behov av att förtydliga denna bestämmelse. Skälet för denna ståndpunkt framgår i avsnitt 4.

3.11 Underrättelse till Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden (29 §)

Nämnden tillstyrker förslaget om att nämnden ska utöva tillsyn över användningen av hemlig dataavläsning. Nämnden anser dock att underrättelseskyldigheten bör omfatta såväl beslut om avslag som tillstånd.

Enligt utredningen förutsätter hemlig dataavläsning en mer aktiv tillsyn än vad som är fallet avseende övriga hemliga tvångsmedel. Syftet med underrättelsen är att nämnden ska ges möjlighet att utöva tillsyn redan under pågående verkställighet och därmed i ett tidigt skede kunna upptäcka tekniska brister (s. 560). Det bör framhållas att nämndens granskning är av rättslig art och görs i efterhand genom uttalanden. Nämnden saknar verktyg att ingripa mot pågående tvångsmedelsanvändning och kan följaktligen inte avbryta en till synes olaglig hantering.

Nämnden vill i detta sammanhang erinra om att granskningen av tvångsmedelsärenden ofta försvåras på grund av att vidtagna åtgärder och överväganden inte har dokumenterats. Det är därför önskvärt att frågan om en författningsreglerad *dokumentationsskyldighet* avseende exempelvis förstöring övervägs i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

I paragrafen anges Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden i författningstexten. Enligt nämnden bör det i stället stå tillsynsmyndigheten (jfr 19 §).

Nämnden instämmer i utredningens bedömning att det krävs ytterligare resurser för den nya arbetsuppgiften, men det går inte att nu ange någon exakt kostnad för det innan det står klart hur lagstiftningen närmare utformas.

3.12 Samordning med annat lagstiftningsarbete

För närvarande finns det flera pågående lagstiftningsärenden som behandlar närliggande frågor. Nämnden utgår från att regeringen i lagstiftningsarbetet samordnar förslaget om hemlig dataavläsning med förslagen i SOU 2017:70, 2017:75, 2017:100 och Ds 2017:62.

4. Särskilt om användning av material från hemliga tvångsmedel

Användning av överskottsinformation från hemliga tvångsmedel i förundersökning regleras i 27 kap. 23 a § RB. Överskottsinformation är sådana uppgifter som kommer fram vid användning av ett tvångsmedel och som avser något annat än det brott som legat till grund för beslutet om tvångsmedlet. Granskning och förstöring av upptagningar och uppteckningar (material) från användningen av hemliga tvångsmedel regleras i 27 kap. 24 § RB. Utredningen föreslår att dessa bestämmelser ska gälla även för material från hemlig dataavläsning. Det väcker frågan om den nuvarande regleringen är ändamålsenlig, särskilt som det nya tvångsmedlet kan ge upphov till en stor mängd överskottsinformation.

Enligt nämndens mening är den nuvarande regleringen av i vilken utsträckning material från hemliga tvångsmedel får användas för nya ändamål otydlig och tillgodoser inte integritetsintressena i den utsträckning som kan antas ha varit avsedd. Huvudskälet till det är att regleringen bara omfattar användning för brottsutredning men inte för t.ex. underrättelseverksamhet.

I 27 kap. 24 § tredje stycket RB föreskrivs att brottsutredande myndigheter – trots det som sägs i paragrafen om förstöring av material – får behandla uppgifter från upptagningar och uppteckningar i enlighet med ”vad som är särskilt föreskrivet i lag”. Förarbetena ger inte någon närmare ledning för hur bestämmelsen ska tolkas. Paragrafen reglerar hanteringen av allt material från hemliga tvångsmedel, dvs. både material som rör det brott som legat till grund för beslut om tvångsmedlet och överskottsinformation.

Problemet är enligt nämnden att ordalydelsen i 27 kap. 24 § tredje stycket RB ger intryck av att uppgifter från material får bevaras så snart uppgifterna får behandlas enligt registerlagstiftningen, t.ex. i underrättelseverksamhet. Det kan knappast ha varit lagstiftarens avsikt.

Om regleringen ska fylla sitt syfte att begränsa användningen av material från hemliga tvångsmedel bör det i 27 kap. RB anges under vilka förutsättningar som material eller uppgifter ur det får bevaras – trots de krav på förstöring som föreskrivs. Om något ska få bevaras för att användas i underrättelseverksamheten bör detta alltså klart framgå av rättegångsbalkens bestämmelser. Det bör tydliggöras att registerlagstiftningen saknar betydelse för i vilken utsträckning som material får användas.

Det vore vidare en fördel om det direkt i rättegångsbalken anges att det är åklagare som beslutar om material som härrör från hemliga tvångsmedel får användas för nya ändamål. Beslut av åklagare får förväntas utgöra en bättre garanti för att integritetsintressena noggrant övervägs.

En motsvarande översyn bör göras avseende de bestämmelser som reglerar hur material från hemliga tvångsmedel i underrättelseverksamhet får användas.

Detta yttrande har beslutats av Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden. I beslutet har ledamöterna Gunnel Lindberg, ordförande, Cecilia Dalman Eek, Linnéa Darell, Berit Jóhannesson, Zayera Khan, Christina Linderholm, Ewa Samuelsson, Mats Sander och Jonas Åkerlund deltagit. Föredragande har varit Cecilia Agnehall.

Gunnel Lindberg

Cecilia Agnehall